

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/312/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616208452
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6616208452.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanej: H. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. XXX/X, XXX XX C., v konaní o zaplatenie 269,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/184/2016 - 96 zo dňa 23. augusta 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti, t. j. v časti sumy 103,53 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 103,53 Eur od 02. 09. 2007 do zaplatenia zamietol **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom závislom výroku o nároku na náhradu trov konania **m e n í tak, že žalovaná j e p o v i n n á** nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 23,16 % do troch dní do právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

III. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 269,50 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 02. 09. 2007 do zaplatenia. Odvolaním v poradí druhým napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 165,97 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 02. 09. 2007 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (tretí výrok) a priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 30,16 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (druhý výrok).

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovanou zmluvu o úvere dňa 18. 06. 2009 (z obsahu spisu vyplýva, že dňa 05. 07. 2007 - poznámka odvolacieho súdu). V zmysle tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 165,97 Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala žalobcovi vrátiť a zaplatiť poplatok a úrok vo výške 103,53 Eur, spolu teda sumu 269,50 Eur v 7 mesačných splátkach po 38,50 Eur počnúc dňom 22. 07. 2007. Žalovaná nezaplatila nič. Žalobca úver zosplatnil k 02. 09. 2007. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 22T/162/2008 - 67 zo dňa 23. 09. 2008, právoplatným dňa 23. 09. 2008, bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa ust. § 222 ods. 1 Trestného zákona práve v súvislosti s vyššie uvedenou úverovou zmluvou, ktorú uzavrela so žalobcom (veriteľom) z dôvodu, že žalovaná v žiadosti o úver uviedla nepravdivé údaje o výške svojich výdavkov, na podklade ktorých bola žiadosť schválená a úver poskytnutý a úver nesplácala a podľa § 228 ods. 8 Trestného poriadku (správne § 288 ods. 1 Trestného

poriadku - poznámka odvolacieho súdu) trestný súd odkázal žalobcu ako poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

3. Riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení č. k. 17Co/279/2017 - 73 zo dňa 16. 04. 2018, ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/184/2016 - 53 zo dňa 13. júla 2017 a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie, sa súd prvej inštancie už bez námietky žalovanej nezaoberal otázkou premlčania nároku na náhradu škody. Súc viazaný závermi trestného súdu vyplývajúcimi z hodnotenia naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona o tom, kto škodu spôsobil, komu bola spôsobená a že bola spôsobená v príčinnej súvislosti s protiprávnym úkonom majúcim znaky trestného činu súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca ako poškodený má voči žalovanej ako škodcovi a zároveň tomu, kto za škodu zodpovedá, nárok na náhradu skutočnej škody spočívajúcej v sume poskytnutého úveru vo výške 165,97 Eur, nakoľko túto škodu žalovaná spôsobila žalobcovi v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním majúcim znaky trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona.

4. Pokiaľ ide o ušlý zisk spočívajúci v odplate - poplatku a úroku vo výške 103,53 Eur, tu súd prvej inštancie opätovne riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení č. k. 17Co/279/2017 - 73 zo dňa 16. 04. 2018 mal za to, že je právne významné posudzovanie zmluvy o úvere z hľadiska, či sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z., pričom uzavrel, že tomu tak aj v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu je, a či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 258/2001 Z.z. na to, aby mal žalobca nárok na odplatu. Súd prvej inštancie preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere zistil, že zmluva neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a ročnú percentuálnu mieru nákladov, t.j. náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. e) a g) zákona č. 258/2001 Z.z. a uzavrel, že pre absenciu ročnej percentuálnej miery nákladov sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. Ak by teda nedošlo k vzniku škody spáchaním trestného činu žalovanou, žalobca by nebol mal nárok na odplatu vo výške 103,53 Eur zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto mu ušlý zisk spáchaním trestného činu nevznikol.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), nakoľko žalobca mal úspech v konaní v rozsahu 61,58 % a žalovaná v rozsahu 38,42 %, pričom čistý úspech žalobcu predstavuje 30,16 % (zrejma chyba v počítaní - správne 23,16 % - poznámka odvolacieho súdu).

6. Proti tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v časti ušlého zisku a proti závislému druhému výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) C. s. p. s tvrdením, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súdu prvej inštancie vyčítal, že nárok ním uplatnený v žalobe je nárokom na náhradu škody spôsobenej trestným činom podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, nie nárokom vyplývajúcim zo zmluvy o úvere, preto súd prvej inštancie nebol oprávnený skúmať charakter zmluvy a je viazaný záverom trestného súdu o vzniku škody, pričom vznik škody je súčasťou skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu, a preto bol civilný súd povinný vykonať dokazovanie len o výške škody, nie o vzniku a existencii škody, t.j. nemal sa zaoberať náležitosťami zmluvy o úvere. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/187/2017 - 88 zo dňa 04. 10. 2017, podľa ktorého: „Skutočnosti rozhodné pre ustálenie charakteru záväzkovo právneho vzťahu zo zmluvy o úvere v prejednávanej veci nie sú právne významné, pretože v danom prípade súd koná o nároku žalobcu na „náhradu škody“ (to treba zdôrazniť) a nie o nároku zo samotnej zmluvy o úvere ako takej, kedy by bolo právne významné skúmanie, či zmluvu o úvere uzavrel dlžník v postavení spotrebiteľa, na ktorého sa vzťahuje zo zákona režim spotrebiteľského práva a osobitná právna ochrana, vrátane § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., alebo zmluvu uzavrel v postavení podnikateľského subjektu.“ Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/108/2017 - 63 zo dňa 12. 09. 2017, podľa ktorého: „Civilný súd je v konaní o náhradu škody viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Výrok odsudzujúceho rozsudku obsahuje právnu časť a skutkovú časť. Z výroku o vine treba vždy vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj jeho skutkovú časť. Práve skutková časť výroku rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatela... Pokiaľ je súčasťou skutkovej

podstaty aj vznik škody a jej následok, je civilný súd viazaný nielen záverom trestného súdu o zavinenom protiprávnom konaní páchatela, ale aj o vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním páchatela a spôsobenou škodou.“ Napokon žalobca poukázal na rozhodnutia okresných súdov v obdobných prípadoch - rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 17C/277/2016 - 36 zo dňa 13. 04. 2017, podľa ktorého: „Aj keď by sa uvedený záväzkový vzťah posudzoval ako spotrebiteľský, v danom prípade, keďže žalovaný sa dopustil prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, mu súd nemôže poskytnúť ochranu spotrebiteľa, nakoľko by došlo k zneužitiu práva v prospech žalovaného a k neprimeranej ochrane žalovaného.“, ako aj rozsudok Okresného súdu Pezinok č. k. 9C/128/2016 - 53 zo dňa 25. 01. 2017, v ktorom súd posúdil zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú, pričom v odôvodnení uviedol: „Rovnako bolo žalobkyňou preukázané, že žalovaná sa pri čerpaní úveru dopustila úverového podvodu, kedy od žalobkyne čerpala peniaze, ktoré nemala v úmysle vrátiť. Zhrnúc uvedené je potrebné konštatovať, že žaloba je dôvodná, nakoľko konaním žalovanej došlo na strane žalobkyne ku škode, ktorá bola spôsobená žalovanou úmyselne. Právnym posúdením skutkového stavu súd dospel k záveru, že žalobe je potrebné vyhovieť.“

7. Žalobca mal za to, že ak by nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere so žalovanou, peňažné prostriedky, ktoré jej poskytol, mohol poskytnúť inému subjektu (klientovi), ktorý by si svoje záväzky plnil riadne a včas, t.j. žalobca mohol odôvodnene dosiahnuť zisk.

8. Žalobca podporne zopakoval v odvolaní svoju argumentáciu uvedenú už v prvom odvolaní proti v poradí prvému rozsudku ohľadne charakteru zmluvy ako nespotebiteľskej, nakoľko sa jedná o absolútny obchod a ohľadne jeho dobrej viery pri uzatváraní zmluvy, že sa nejedná o zmluvu spotrebiteľskú. Odvolací súd na tieto argumenty už dal odpoveď v 15. odseku odôvodnenia uznesenia č. k. 17Co/279/2017 - 73 zo dňa 16. 04. 2018, ktorým rozhodol o prvom odvolaní, nevidí rozumný dôvod túto odpoveď opakovať, na ňu odkazuje a v jej zmysle uzavrel, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka, aj o zmluvu o spotrebiteľskom úvere spadajúcu pod režim zákona č. 258/2001 Z.z.

9. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu doručenému jej dňa 15. 10. 2018 nevyjadřila.

11. Konanie pred súdom prvej inštancie sa začalo dňa 30. 06. 2016 za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O. s. p.“) a pokračovalo aj po nadobudnutí účinnosti C. s. p. Súd prvej inštancie rešpektujúc ustanovenie § 470 ods. 1, 2 C. s. p., podľa ktorého sa nový procesnoprávny predpis použije aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že právne účinky úkonov uskutočnených pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona zostávajú zachované, prejednal a rozhodol vec už podľa ustanovení C. s. p. Rovnako v poradí druhé odvolanie žalobcu bolo podané na súd prvej inštancie už za účinnosti C. s. p. dňa 18. 09. 2018. Krajský súd ako súd funkčné príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C. s. p., pri prejednaní odvolania aplikujúc v zmysle príkazu § 470 ods. 1 C. s. p. ustanovenia tohto zákona, preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, tretí výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej, ktorým žalobu v časti uplatneného ušlého zisku zamietol, je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd na zdôraznenie vecnej správnosti tohto výroku napadnutého rozsudku, reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

12. Rovnaký právny záver ako Krajský súd v Žiline v rozsudku č. k. 11Co/108/2017 - 63 zo dňa 12. 09. 2017 vyslovil aj odvolací súd v tejto právnej veci v zrušujúcom uznesení č. k. 17Co/279/2017 - 73 zo dňa 16. 04. 2018 (viď odsek 11. predmetného uznesenia). Súd prvej inštancie súc viazaný týmto právnym názorom už neskúmal premlčanie nároku na náhradu škody bez námietky premlčania zo strany žalovanej a vychádzajúc z rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 22T/162/2008 - 67 zo dňa 23. 09. 2008, právoplatného dňa 23. 09. 2008 ustálil, že sú kumulatívne splnené predpoklady vzniku nároku

na náhradu škody. Námiетка žalobcu v smere, že súd prvej inštancie nerešpektoval závery trestného súdu o tom, že bola žalobcovi spôsobená škoda v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej majúcim znaky trestného činu úverového podvodu preto nie je namieste. Otázkou, ktorú však trestný súd neriešil, je, či protiprávnym konaním žalovanej vznikla žalobcovi škoda spočívajúca len v škode skutočnej, alebo aj v ušlom zisku, odhliadnuc od toho, že vo vymedzení skutku sa v rozsudku uvádza, že žalovaná „...spôsobila škodu vo výške 8.120,- Sk“. Ako už konštatoval odvolací súd v uznesení č. k. 17Co/279/2017 - 73 zo dňa 16. 04. 2018, podľa ustálenej judikatúry škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii (porovnaj R 55/1971, s. 151). Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu (R 55/1971, s. 153). To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (R 55/1971, s. 152). Ak by ku škodnej udalosti spôsobenej trestným činom žalovanej nebolo došlo, pravidelnému behu vecí by boli zodpovedali nároky vyplývajúce zo zmluvy o úvere, ktorej uzavretie bolo dosiahnuté trestným činom žalovanej. Pri pravidelnom behu vecí by sa preto posudzoval charakter zmluvy o úvere, teda či sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú jednak podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a jednak či sa zároveň jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z. a či táto zmluva má v zmysle uvedeného zákona všetky náležitosti vyžadované na to, aby mal žalobca nárok na úrok a poplatky (odplatu). Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, keď právne posúdil zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere medzi žalobcom (veriteľom) a žalovanou (dlžníčkou) ako spotrebiteľský právny vzťah dodávateľa a spotrebiteľa (fyzickej osoby) v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka a zároveň ako právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere sú správne. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na svoje závery uvedené už v uznesení č. k. 17Co/279/2017 - 73 zo dňa 16. 04. 2018 (viď 15. odsek odôvodnenia predmetného uznesenia). V tomto prípade vzhľadom na absenciu ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere (žalobca uvedené skutkové zistenie súdu prvej inštancie v odvolaní ani nespochybnil) by žalobca nárok na odplatu vo výške 103,53 Eur nemal. Z definície ušlého zisku jednoznačne vyplýva, že ak by žalobca nemal nárok na odplatu na základe zmluvy, nemohol ani objektívne očakávať rozmnoženie majetkových hodnôt v prípade spôsobenia škody trestným činom. Preto odvolací súd zotrváva na právnom názore vyslovenom v uznesení č. k. 17Co/279/2017 - 73 zo dňa 16. 04. 2018, že z pohľadu skúmania, či žalobca má nárok na ušlý zisk je právne významné posudzovať charakter zmluvy o úvere, od ktorej je v tomto prípade nárok na náhradu škody odvodený, aj keď sa nejedná o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Ak by totiž nedošlo v dôsledku trestného činu žalovanej k uzavretiu zmluvy o úvere a na jej základe k poskytnutiu (vylákaniu) úveru, nemohla by žalobcovi v príčinnej súvislosti s trestným činom ani vzniknúť škoda. Preto aj keby žalobca so žalovanou danú formulárovú zmluvu o úvere, keby nebola spáchala trestný čin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, neuzavrel, poskytol by úver inému klientovi a iný klient by plnil riadne a včas aj odplatu, na ktorú v zmysle rovnakej formulárovej zmluvy, ktorú by s ním žalobca uzavrel nemal žalobca právny nárok, toto plnenie bez právneho dôvodu by bolo bezdôvodným obohatením na strane žalobcu na úkor klienta, nie ušlým ziskom žalobcu. S vyššie uvedenými závermi nie je v rozpore rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/187/2017 - 88 zo dňa 04. 10. 2017, ktorý súc viazaný rozsahom odvolania ustálil, že nemá právny význam posudzovať charakter zmluvy o úvere ako spotrebiteľskej z hľadiska aplikácie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinného od 01. 05. 2014, nakoľko žalobca sa odvolal z dôvodu, že súd prvej inštancie skúmal premlčanie nároku bez návrhu, pričom nárok na náhradu škody nie je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy. Obdobne argumentoval aj odvolací súd aj v tejto právnej veci v zrušujúcom uznesení č. k. 17Co/279/2017 - 73 zo dňa 16. 04. 2018 (viď 10. a 12. odsek predmetného uznesenia).

13. Pokiaľ žalobca argumentuje rozhodnutiami súdov nižšej inštancie, s týmito nie je odvolací súd povinný sa vysporadúvať, nakoľko sa nejedná o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v Slovenskej republike. Odvolací súd je však názoru, že uvedené rozhodnutia sa nedostatočne vysporiadali s definíciou ušlého zisku, nedocenili význam hodnotenia charakteru zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere z pohľadu, či by žalobca pri pravidelnom behu vecí mal nárok na odplatu.

14. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalobcu na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.) nevykonateľným výrokom, v

ktorom neuviedol, v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená a dopustil sa zrejmej chyby v počítaní, keď nesprávne odpočítal úspech žalovaného od úspechu žalobcu (61,58 % - 38,42 % = 23,16 %). Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania teda súvisí s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentoval údaje o lehote na plnenie a s chybou v počítaní. O výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. V druhom výroku bol preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C. s. p.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku by bola vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu plného úspechu žalovanej v odvolacom konaní. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania však žalovanej odvolací súd nepriznal z dôvodu, že jej preukázateľne v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, zo spisu žiadne jej trovy v odvolacom konaní nevyplývajú.

16. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.);

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).